31983L0182

23.4.1983 DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH L 105/59

DYREKTYWA RADY
z dnia 28 marca 1983 r.
w sprawie zwolnień podatkowych we Wspólnocie, dotyczących niektórych środków transportu czasowo wwożonych do jednego Państwa Członkowskiego z innego Państwa Członkowskiego

(83/182/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 99,

uwzględniając wniosek Komisji [1],

uwzględniając opinię Zgromadzenia [2],

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [3],

a także mając na uwadze, co następuje:

swoboda poruszania się rezydentów Wspólnoty jest utrudniona przez przepisy podatkowe stosowane do niektórych środków transportu czasowo wwożonych dla użytku prywatnego lub służbowego;

zniesienie przeszkód wynikających z tych przepisów podatkowych jest szczególnie niezbędne dla powstania rynku gospodarczego w kształcie zbliżonym do rynku krajowego;

w określonych przypadkach musi istnieć możliwość ścisłego określenia, czy dana osoba jest faktycznie rezydentem danego Państwa Członkowskiego;

w pierwszym etapie wydaje się pożądane ograniczenie zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy dotyczącej niektórych środków transportu do środków nabytych lub wwożonych zgodnie z ogólnymi warunkami opodatkowania obowiązującymi na rynku krajowym danego Państwa Członkowskiego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zakres zastosowania

1. Państwa Członkowskie, na warunkach określonych poniżej, zwalniają czasowo wwożone z innego Państwa Członkowskiego drogowe pojazdy silnikowe (łącznie z przyczepami), przyczepy turystyczne, łodzie rekreacyjno-wypoczynkowe, prywatne samoloty, rowery, pojazdy trójkołowe i konie pod wierzch od:

— podatku obrotowego, podatku akcyzowego i innych podatków konsumpcyjnych,

— podatków wymienionych w załączniku do niniejszego dyrektywy.

2. Zwolnienia określone w ust. 1 stosuje się również do standardowych części zamiennych, akcesoriów i wyposażenia wwożonego z tymi środkami transportu.

3. Pojazdy użytkowe nie podlegają zwolnieniu określonemu w ust. 1.

4. a) Zakres zastosowania niniejszej dyrektywy nie obejmuje czasowo wwożonych prywatnych pojazdów, przyczep turystycznych, łodzi rekreacyjno-wypoczynkowych, prywatnych samolotów, rowerów i pojazdów trójkołowych na użytek prywatny, które nie zostały nabyte lub wwożone zgodnie z ogólnym warunkami opodatkowania obowiązującymi na rynku krajowym danego Państwa Członkowskiego i/lub które podlegają, ze względu na ich wywóz, jakiemukolwiek zwolnieniu lub zwrotowi podatku obrotowego, podatku akcyzowego lub innego podatku konsumpcyjnego.

Dla celów niniejszej dyrektywy, środki transportu nabyte na warunkach określonych w art. 15 ust. 10 dyrektywy 77/388/EWG [4] uważa się za spełniające obowiązujące na rynku krajowym danego Państwa Członkowskiego ogólne warunki opodatkowania; jednakże Państwa Członkowskie mogą uznać, że środki transportu nabyte na warunkach określonych w tiret trzecim wymienionego pkt 10 nie spełniają tych warunków.

b) Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, przyjmuje przed 31 grudnia 1985 r. reguły wspólnotowe dotyczące zwolnienia środków transportu określonych w lit. a) akapit pierwszy jak wyżej, uwzględniając potrzebę unikania przypadków podwójnego opodatkowania i konieczność zapewnienia normalnego, pełnego opodatkowania środków transportu na użytek prywatny.

[1] Dz.U. C 267 z 21.11.1975, str. 8.
[2] Dz.U. C 53 z 8.3.1976, str. 37.
[3] Dz.U. C 131 z 12.6.1976, str. 50.
[4] Dz.U. L 145 z 13.6.1977, str. 1.

Artykuł 2

Definicje

Dla celów niniejszej dyrektywy:

a) „pojazd użytkowy" oznacza jakikolwiek pojazd drogowy, który ze względu na konstrukcję lub wyposażenie, nadaje się i jest przeznaczony do transportu, za opłatą lub bezpłatnie:

— więcej niż dziewięciu osób, włączając kierowcę,

— towarów,

jak również jakikolwiek pojazd drogowy specjalnego przeznaczenia innego niż transport jako taki;

b) „pojazd prywatny" oznacza każdy pojazd drogowy, łącznie z jego przyczepą, jeśli ją posiada, inny niż określony w lit. a);

c) przez „użytek służbowy" środka transportu rozumie się korzystanie z niego dla bezpośredniego wykonywania czynności za wynagrodzeniem lub dla osiągnięcia korzyści finansowych;

d) „użytek prywatny" oznacza każdy inny użytek niż użytek służbowy.

Artykuł 3

Czasowy przywóz określonych środków transportu do użytku prywatnego

Jeśli prywatny pojazd, przyczepa turystyczna, łódź rekreacyjno-wypoczynkowa, prywatny samolot, pojazd trójkołowy lub rower jest czasowo wwożony, pozycja wwożona jest zwolniona z podatków wymienionych w art. 1 na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy łącznie w jednym roku, pod warunkiem że:

a) osoba przywożąca takie towary:

aa) ma miejsce stałego pobytu w Państwie Członkowskim innym niż Państwo Członkowskie czasowego przywozu;

bb) używa tego środka transportu do użytku prywatnego;

b) wymieniony środek transportu nie jest zbywany lub wynajmowany w Państwie Członkowskim czasowego przywozu lub pożyczany rezydentowi tego państwa. Jednakże pojazdy prywatne należące do firmy trudniącej się wypożyczaniem samochodów, której główna siedziba znajduje się na terenie Wspólnoty mogą być podnajmowane nierezydentom w celu ponownego wywozu, jeśli znalazły się w tym kraju w wyniku umowy najmu, która wygasła w tym kraju. Pojazdy te mogą być także zwracane przez pracownika firmy wynajmującej samochody do Państwa Członkowskiego, w którym zostały po raz pierwszy wynajęte, nawet jeśli ten pracownik jest rezydentem Państwa Członkowskiego czasowego przywozu.

Artykuł 4

Czasowy przywóz pojazdów prywatnych do użytku służbowego

1. Pojazd prywatny czasowo przywożony do użytku służbowego jest zwolniony z podatków wymienionych w art. 1, pod warunkiem że:

a) osoba przywożąca pojazd prywatny:

aa) ma miejsce stałego pobytu w Państwie Członkowskim innym niż Państwo Członkowskie czasowego przywozu;

bb) nie używa pojazdu w obrębie Państwa Członkowskiego czasowego przywozu w celu przewozu pasażerów na zasadzie wynajmu, nie czerpie z pojazdu jakichkolwiek dochodów, nie świadczy usług transportowych zarówno płatnych jak i bezpłatnych;

b) pojazd prywatny nie jest zbywany, wynajmowany lub pożyczany w Państwie Członkowskim czasowego przywozu;

c) pojazd prywatny został nabyty lub przywieziony zgodnie z ogólnymi warunkami opodatkowania obowiązującymi na rynku krajowym Państwa Członkowskiego, które jest miejscem stałego pobytu użytkownika i nie podlega z powodu wywozu żadnemu zwolnieniu lub zwrotowi podatku obrotowego, podatku akcyzowego lub innego podatku konsumpcyjnego.

Warunek ten uważa się za spełniony, jeśli pojazd prywatny ma zwykłe tablice rejestracyjne Państwa Członkowskiego, w którym został zarejestrowany, z wyjątkiem wszystkich tymczasowych tablic rejestracyjnych.

Jednakże w przypadku pojazdu prywatnego zarejestrowanego w Państwie Członkowskim, w którym wydanie zwykłych tablic rejestracyjnych nie jest uwarunkowane spełnieniem wymogów zgodności z ogólnymi warunkami opodatkowania obowiązującymi na rynku krajowym, użytkownicy są obowiązani posiadać odpowiedni dowód, stwierdzający zapłacenie podatków konsumpcyjnych.

2. Zwolnienie przewidziane w ust. 1 obejmuje łączny okres:

— siedmiu miesięcy w ciągu roku, w przypadku pojazdów prywatnych przywożonych przez pośredników wymienionych w art. 3 dyrektywy 64/224/EWG ([1]),

([1]) Dz.U. 56 z 4.4.1964, str. 869/64.

— sześciu miesięcy w ciągu roku we wszystkich pozostałych przypadkach.

Artykuł 5

Szczególne przypadki czasowego przywozu pojazdów prywatnych

1. Pojazdy prywatne czasowo przywożone są zwolnione z podatków określonych w art. 1 w następujących przypadkach:

a) jeśli pojazd prywatny zarejestrowany w kraju będącym miejscem stałego pobytu użytkownika jest użytkowany regularnie do podróży z miejsca zamieszkania użytkownika do miejsca pracy na terytorium innego Państwa Członkowskiego i z powrotem. Zwolnienia zawarte w tym punkcie nie podlegają żadnym ograniczeniom czasowym;

b) jeśli student jest użytkownikiem pojazdu prywatnego zarejestrowanego w Państwie Członkowskim będącym jego miejscem stałego pobytu na terytorium innego Państwa Członkowskiego, w którym przebywa wyłącznie w celu odbywania studiów.

2. Udzielenie zwolnienia przewidzianego w ust. 1 jest możliwe jedynie pod warunkiem spełnienia wymogów art. 4 ust. 1 lit. a), b) i c).

Artykuł 6

Zwolnienie czasowego przywozu koni pod wierzch przeznaczonych do wycieczek konnych

Konie pod wierzch czasowo wwożone do Państwa Członkowskiego są zwolnione na trzy miesiące z podatków wymienionych w art. 1, pod warunkiem że:

a) wymienione konie są czasowo wwożone na terytorium Państwa Członkowskiego do celów i/lub w czasie wycieczek konnych przez ich jeźdźców. Państwa Członkowskie mogą wyłączyć z tego zwolnienia konie wwożone przez ich rezydentów środkami transportu;

b) wniosek o zwolnienie składany jest nie później niż termin przekroczenia terytorium Państwa Członkowskiego czasowego przywozu. Jeśli wniosek taki złożono przed czasowym przywozem, jeździec może być zwolniony z wymogu przekroczenia terytorium Państwa Członkowskiego czasowego przywozu przez przejście graniczne;

c) konie, o których mowa nie są wypożyczane, wynajmowane lub użyczane osobie trzeciej w Państwie Członkowskim czasowego przywozu lub używane do celów innych niż wycieczki konne.

Artykuł 7

Przepisy ogólne określające miejsce zamieszkania

1. Dla celów niniejszej dyrektywy „zwykłe miejsce zamieszkania" oznacza miejsce, w którym osoba fizyczna przebywa przez co najmniej 185 dni w każdym roku kalendarzowym, ze względu na swoje więzi osobiste i zawodowe, w przypadku osoby niezwiązanej z tym miejscem zawodowo, ze względu na osobiste powiązania, które wskazują na istnienie ścisłych więzi między tą osobą a miejscem, w którym mieszka.

Jednakże za zwykłe miejsce zamieszkania osoby, związanej zawodowo z innym miejsce niż jej więzi osobiste i która w rezultacie przebywa w różnych miejscach w dwóch lub więcej Państwach Członkowskich, uważa się miejsce, z którym jest związana osobiście przy założeniu, że ta osoba regularnie tam powraca. Ten ostatni warunek nie musi być spełniony, jeśli osoba przebywa w Państwie Członkowskim w celu wykonania określonego zadania w określonym czasie. Studia uniwersyteckie bądź nauka w szkole nie oznaczają przeniesienia miejsca stałego pobytu.

2. Osoby fizyczne potwierdzają miejsce normalnego zamieszkania odpowiednim dokumentem, takim jak dowód tożsamości lub inny urzędowy dokument stwierdzający tożsamość.

3. W przypadkach, gdy właściwe władze Państwa Członkowskiego, do którego dokonano przywozu, mają wątpliwości odnoszące się do ważności oświadczenia w sprawie zwykłego miejsca zamieszkania, dokonanego zgodnie z ust. 2 lub do celów pewnych szczególnych kontroli, mają prawo zwrócić się o przedstawienie wszelkich dodatkowych informacji lub o dodatkowe dowody.

Artykuł 8

Dodatkowe przepisy określające miejsce stałego pobytu w przypadku służbowego użytkowania pojazdu prywatnego

W wyjątkowych przypadkach, jeżeli mimo dostarczenia właściwym władzom Państwa Członkowskiego przywozu dodatkowej informacji określonej w art. 7 ust. 3, występują nadal poważne wątpliwości, czasowy przywóz pojazdu prywatnego do użytku służbowego może być dokonany pod warunkiem zapłacenia zabezpieczenia..

Jednakże jeśli użytkownik pojazdu przedstawi dowód, że jego zwykłe miejsce zamieszkania jest w innym Państwie Członkowskim, władze Państwa Członkowskiego czasowego

przywozu dokonują zwrotu zabezpieczenia w ciągu dwóch miesięcy od daty przedstawienia dowodu.

Artykuł 9

Szczególne uzgodnienia

1. Państwa Członkowskie mogą wstrzymać i/lub wprowadzić bardziej liberalne uzgodnienia niż przewidziane w niniejszej dyrektywie. W szczególności mogą, na żądanie importera, zezwolić na czasowy przywóz na okres dłuższy niż określony w art. 3 i 4 ust. 2. W tym ostatnim przypadku, Państwa Członkowskie mogą nałożyć podatki wymienione w Załączniku na okres przekraczający okresy ustanowione w niniejszej dyrektywie. Państwa Członkowskie mogą również zezwolić na podnajem pojazdów prywatnych określonych w drugim zdaniu art. 3 lit. b) rezydentowi Państwa Członkowskiego przywozu w celu ich ponownego wywozu.

2. Państwa Członkowskie nie mogą w żadnych okolicznościach stosować, zgodnie z niniejsza dyrektywą, zwolnień podatkowych w ramach Wspólnoty, które byłyby mniej korzystne od tych, które przyznano w odniesieniu do środków transportu pochodzących z państw trzecich.

3. Królestwo Danii ma prawo zachować przepisy stosowane w tym kraju w odniesieniu do zwykłego miejsca zamieszkania, zgodnie z którymi każda osoba, włączając studenta na mocy art. 5 ust. 1 lit. b), jest traktowana jako osoba posiadająca zwykłe miejsce zamieszkania w Danii, pod warunkiem że osoba ta przebywa tam przez rok lub 356 dni w okresie 24 miesięcy.

Jednakże dla uniknięcia podwójnego opodatkowania:

— w sytuacji wynikającej z zastosowania niniejszych przepisów jako zwykłe miejsce zamieszkania osoby posiadającej dwa miejsca pobytu uważa się miejsce pobytu współmałżonka i dzieci,

— w podobnych przypadkach Królestwo Danii może zasięgać opinii innego zainteresowanego Państwa Członkowskiego dla podjęcia decyzji, które z dwóch miejsc zamieszkania należy stosować do celów podatkowych.

Przed upływem trzech lat Rada, na podstawie sprawozdania Komisji, rozważy ponownie odstępstwo przewidziane w niniejszym ustępie i, jeśli uzna za konieczne, przyjmie środki na wniosek Komisji na podstawie art. 99 Traktatu dla zapewnienia uchylenia tego odstępstwa.

4. Państwa Członkowskie informują Komisję o uzgodnieniach określonych w ust. 1 w miarę wypełniania zobowiązań ustanowionych w art. 10. Komisja informuje następnie o tych uzgodnieniach inne Państwa Członkowskie.

Artykuł 10

Przepisy końcowe

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do 1 stycznia 1984 r. Niezwłocznie informują o tym Komisję.

2. W przypadku, w którym praktyczne stosowanie niniejszej dyrektywy powoduje powstanie trudności, właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich podejmują niezbędne decyzje na podstawie wzajemnego uzgodnienia, w szczególności w świetle konwencji i wspólnotowych dyrektyw w sprawie pomocy wzajemnej.

3. Państwa Członkowskie zapewniają przekazanie Komisji tekstów podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

4. Co dwa lata Komisja, po konsultacji z Państwami Członkowskimi, przedstawia Radzie i Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie na temat stosowania niniejszej dyrektywy w Państwach Członkowskich, ze szczególnym odniesieniem do koncepcji „zwykłe miejsce zamieszkania" i proponuje niezbędne przepisy wspólnotowe dla stworzenia jednolitego systemu we wszystkich Państwach Członkowskich.

Artykuł 11

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 marca 1983 r.

W imieniu Rady

J. ERTL

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Wykaz podatków określonych w art. 1 ust. 1 tiret drugie

BELGIA

— Taxe de circulation sur les véhicules automobiles

(Arrêté royal du 23 novembre 1965 portant codification des disposition légales relatives aux taxes assimilées aux impôts sur les revenues – Monteur belge du 17 janvier 1966)

— Verkeersbelasting op de autovoertuigen

(Koninklijk Besluit van 23 november 1976 houdende codificatie van de wettelijke betreffende de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen – Belgisch Staatsblad van 18 januari 1966)

DANIA

— Vægtafgift af motorkøretøjer (Bekendtgørelse Nr. 658 af 28. december 1977)

NIEMIECKA REPUBLIKA FEDERALNA

— Kraftfahrzeugsteuer (Kraftfahrzeugsteuregesetz – 1979)

— Kraftfahrzeugsteuer (Durchfűhrungsverordnung – 1979)

GRECJA

— Τέλη κυκλοφορίας (N. 2367/53 ως ισχϋει σήμερα)

FRANCJA

— Taxe différentielle sur les véhicules à moteur

(Loi n° 77-1467 du 30 décembre 1977)

— Taxe sur les véhicules d'une puissance fiscale supérieure à 16 CV immatriculés dans la catégorie des voitures particulières

(Loi de finances 1979 – Article 1007 du code général des impôts)

IRLANDIA

— Motor vehicle excise duties

[Finance (Excise Duties) (Vehicles) Act 1952 as amended, and Section 94, Finance Act 1973 as amended]

WŁOCHY

— Tassa sur les véhicules automoteurs

(TU delle leggi sulle tasse automobilistiche approvato con DPR n. 39 del 5 febbraio 1953 e successive modificazioni)

LUKSEMBURG

— Taxe sur les véhicules automoteurs

Loi allemande du 23 mars 1935 (Kraftfahrzeugsteuergesetz) maintenue en vigueur par l'arrêté grand-ducal du 26 octobre 1944, modifiée par la loi du 4 août 1975 et les règlements grand-ducaux du 15 septembre 1975 et du 31 octobre 1975

NIDERLANDY

— Motorrijtuigenbelasting (wet op de motorrijtuigenbelasting 21 juli 1966, Stb 332 – wet van 18 december 1969/Stb 548)

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

— Vehicle excise duty [Vehicles (Excise) Act 1971]